

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ALEXANDRE D'AGUIOT

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ (*)

Κατά τα τέλη του Σεπτεμβρίου του 1859, καθώς μιά μέρα περιπλανώμουν στα περσώδη τόν Καμποματόου της Σικελίας, συνάντησα μερικούς ντόπιους φίλους μου, οι οποίοι μου σύστησαν μ' ενδιαφέρον να μίν τραβήξω κατά τη μεριά του Ουφούρι.

- Έκει, μου είπαν, είν' ένα χωριό που κατοικείται από άγιους κ' επινάνουνε 'Αλβανούς, οι οποίοι ζουν μέσα σέ σπηλιές.
- Αντί όμως ή σύσταση αυτή να μ' άπομακρύνη από τό μέρος εκείνο, άπεναντίας μ' έκανε να κεντρώσω άνωπόνοου τό θλόγό μου και νά τραβήξω κατ' είδηση προς αυτό.

'Ο δρόμος μου φάνηκε άτελείωτος, άν και τά άγρια και σκουτενά τοπεία που άλωιόνόντουσαν γύρω μου, δέν έστερούντο μεγαλείου. Τέλος τήν ώρα που ό ήλιος βασιλευε, ξεχώρισα άπάνω σέ μερικούς γυναικούς βράχους, τό τρισάδιον χωριό για τό όποιο μου είχαν μιλήσει.

Οι λιγστοί χωριάτες που συναντούσα στό δρόμο μου είχαν τό ήθος άγέρωχο. Άναγνώριζε κανείς εύκολά σ' αυτούς τους άπογόνους τών συντρόφων του Σκεντέρμπεη.

Ός γνωστόν, όταν ό ήθος αυτός νικήθηκε από τούς Τούρκους, τά ήθελήματα του στρατού του επιβιάσθησαν στό Κάτταρο, διάσχισαν τήν Άδριατική και ήρθαν νά ζητήσουν καταβύγιον κοντά στό βασιλεία της Σικελίας. 'Ο μονάρχης αυτός τούς δέχτηκε φιλόξενα και τούς έδωσε νά καλλιεργήσουν τούς βραχώδεις λόγους του Ουφούρι.

Οι Έλληνες αυτοί, τούς άπολους ήρθαν σέ λίγο και συνάντησαν κα ή οικογένειές τους, περιφερόμενους τούς ντόπιους κ' από τότε που έγκατεστάθησαν εκεί, από τόν 14ον αιώνα, άπόφευγαν μέ φροντίδα νάγονται σ' όποιάδηποτε επικωνονία μαζί τους. Είχαν διατηρήσει τά ήθια, τό ντύσιμο και τήν τραχειά γλώσσα της μακρινής Θεσσαλίας, άπ' όπου ήταν ή καταγωγή τους.

Ήταν λοιπόν άδίντατο, τό ήξερα καλά αυτό, νά βρω ένα πανδοχείο για νά καταλύσω στό Ουφούρι τή νύχτα εκείνη. Άλλοτε ήπθχαν στήν Ίταλία μοναστήρια, τών όποιων οι μοναχοί προσέφεραν στους ξένους τήν πιο έγκάρδια φιλοξενία. Γι' αυτό λογιάζα να πάω νά χτυπήσω τήν πόρτα κανενός απ' αυτά.

Βρήκα όστόσο πολλές δυσκολίες όσωπο να συναντήσω χωριό στο Ουφούρι που νάξερε τά ιταλιάνικα, για νά συνεννοηθώ μαζί του. Όλοι μου άπαντούσαν σέ μιά Έλληνοσλαβική διάλεκτο. Τέλος έφτασε ό πολίμαχος (δήμαρχος), ό όποιος μίλισηε πατέρα-πάτρα τά Ίταλικά.

- Δέν έχουμε εδώ, άρχοντά μου, μου είπε, ούτε ξενοδοχεία, ούτε μοναστήρια. Μιά και κανένας ξένος δέν πρνάει από 'δώ, τά ξενοδοχεία μιάς είνε άχρηστα. Τους καλογόρουνε πάλι τούς διώξαμε γιατί αυτοί προσέκοιταν στό Θεό λατινικά, ενώ έμεις τού μιλάμε μέ τή γλώσσα του 'Αγιου Κυρήλλου. Θέλετε να φάτε και νά κοιμηθήτε; Έλάτε μαζί μου στήσ πριγκιπέσας..

Αυτή θά σάς δεχτή μέ χαρά και θά σάς περιποιηθί όσο μουθεί πιο καλά...
'Ο δήμαρχος, μιλώντας για τήν πριγκιπέσας,

άποκαλύφθηκε μέ σεβασμό. "Επειτα μ' όδήγησε προς ένα σπίτι, τού όποιου τό έξωτερικό δέν ήταν και τόσο άσχημο. Μόλις μπήκαμε στήν άπεριποίητη αλλη του σπιτιού αυτού, είδα νά όμοιούν δυό όφθαλα λαγωνικά της 'Ανατολής, ζώα θαυμάσια, αλλά χωρίς άντίληψη. Περάσανε κατόπι σέ μιά αίθουσα στήσ άπόισ τόν τοίχο ήταν κρεμασμένος ένας περιεργός Έσταυρωμένος από φίλνισσι, στολισμένος μέ άλογονοφές, από τις οποίς έκείνες μέ τις χρυσές πουλιές που βάζουν μόνο οι Τούρκοι πασάδες κατ' άλογά τους. Γύρω απ' τό περιεργο αυτό τρώτσιο έκαigan μερικές σπηλιές μέ τριανταφυλλάδα.

Σέ λίγο μιά γυναίκα, σαφάτα περίπου χρονών και έξαιρετικώς όφρα, μπήκε μέσα. Είχε σιγμένη στίσ πλάτες της μιά γούνα, που φαινόταν πολύτιμη αλλά και πολυμεταχειρισμένη και είχε περασμένο με πολύ μεγάλα πετραδιά. Δέν είχα 'δει ποτέ μου άλλοτε, ούτε στούς όμιους βασιλισσών, τόσο πολύτιμα κοσμήματα. 'Ο δήμαρχος γονάτισε άμέσως μπροστά της και έφερε τά χείλη του στα χέρια της επρηγκιπέσας.

Έκείνη κάμφωσε άπάνω μου τά βαθεία της μάτια που τό έκανε νά φαίνονται άκόμα πιο μεγάλα τό βάρος τους και μου είπε, μιλώντας άσχημα τά Ίταλικά:

- Καλώς ήρθατε στό σπίτι μου! Δέν σάς έρωτώ τόνομά σας... Εισθε ό ξένος μου... Αυτό τό όνομα μου άρχει και μπορείτε να μη χρησιμοποιήσετε άλλο κατά τό διάστημα που θα μείνετε εδώ... Όστόσο, άν δέν έχετε λόγους να μη θέλετε να μου πητε ποιάς είστε, θά ευχαριστιομαι άν τό μάθανα αυτό...
'Αφού ίκανοποίησα τήν περιέργεια της όφρας αυτής κυρίας, έπρόσθεσα:

- Πριγκιπέσσα, μπορώ νά μάθω κ' έγώ τώρα τό όνομα αυτής που με φιλοξένη; Τότε εκείνη μου άπάντησε μέ μάτια δνειροπολία:

- Ότε εγώ δέν ξέρω τό όνομα που πρότει νάχω! Έσχασα τό όνομα που μου έδωσαν κατά τή γέννησή μου. Όλοι μέ φανάζον μέ τόν τίλο μέ τόν όποιο μέ προσφωνήσατε πρό όλιγον και στόν όποιο έχω δικαίωμα, γιατί πατέρας μου ήταν ό 'Αλή Πασάς, άντιβασιλεύς της Ρουμής και γενιάς του Σκεντέρμπεη..

Ακούγοντάς τήν δέν μόρσενα να συγκρατήσω ένα κίνημα κατοπλήξουσ. 'Εκείνη όμως, χωρίς νά φανή πως μέ πρόσφε, έξακολούθησε:

- Δέν ήμουν άκόμα τεσσάρων χρόνων, όταν πέθανε ό πατέρας μου ό 'Αλής ό Τεπελένλης... Όλες ή λεπτομέρειες του μαρτυρικού του θανάτου έχουν παραμείνει από τότε ανεξάλειπτες μέσ' στη μνήμη μου...

Δέ μόρσενα πιά νά συγκρατηθώ και στό σημείο αυτό τή ρώτησα:

- Πώς σεις, ή κόρη του περιφημού αυτού πασά, ήρθατε εδώ;

- Για ν' άπαντήσω στήν ερώτησί σας, πρότει να σας πώ προηγουμένως μερικά άλλα πράγματα... Άκούστε λοιπόν:

Και ή όφρα εκείνη δέσπονα, άφού έπαιλώθηκε σ' ένα άνατολίτικο χαλί, και άφού ήπε μερικές γουλιές

'Ο 'Αλή Πασάς

(* Τό διήγημα αυτό του Νε' Άγαουβ έχει βέβαια άρκετάς ιστορικές άνακριψεις, όπως είνε ό φόνος του Νούτσου, κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δέν άνηθουνε κυρίως τό ότι οι άρματοί που άπτερεθήσαν στόν Πασά, έφραμισμο σ'έν-ο και ός κημιά του. Τό ήμισοιουμε όποσο έπαλή είνε σχετι-ό μέ πρόσωπα και πράγματα τού τέσου μας.

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
Εύχεται στούς άγαπητούς
συνδρομητάς και άναγνω-
στάς το
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

